

[OBRADA I FOTO: Jasna Glavaš]

Sanja Žaja, rukovoditeljica
Odjela za podršku prodaji usluga

Obožavam izazove i zato volim raditi u Ericssonu Nikoli Tesli. To je kompanija koja uvijek ide naprijed, koja se mijenja i postavlja visoke ciljeve. Inspirira me raditi u sredini u kojoj prosječnost nije dovoljna. Međunarodno okruženje omogućava verifikaciju osobne kvalitete i odličan je korektiv subjektivne percepcije. „Technology for Good“ je Ericssonov slogan koji najviše volim. Mobilno komuniciranje mi omogućava da budem prisutna u životima svoje djece i kad sam fizički odsutna. Nadam se da će mlade mame na službenom putu uskoro moći pročitati svojim klincima priču za laku noć iako su udaljene tisućama kilometara. Meni je to nedostajalo.

ALL -IN- ONE

Vrijeme je najdragocjenija valuta u mom životu i zato sam napravila analizu gdje gubim vrijeme. Ako dnevno trošite pola sata više na transport s posla i na posao, na godišnjoj ste bazi potrošili efektivnih tjedan dana (od 16 „budnih“ sati) uzalud. Djeluje impresivno. Stoga sam sve nužne servisne stvari svela na minimum. Zbog izuma tjednog jelovnika imam nadimak „control freak“. Jednom tjedno isplaniram jelovnik i ukupno potrošim 2 sata tjedno na bauljanje po shopping centrima. Obožavam sve vrste internet prodaje i dostava doma. Osim placa. To mi je strast: šarenilo boja, mirisa i okusa. Poslovni i privatni život se preklapaju. Kroz tečajeve za rukovoditelje stekla sam uvid u psihološke tipove, njihove prednosti i nedostatke te kako ih kombinirati za uspješan tim. Moja najvažnija spoznaja bila je uočavanje opće greške koju gotovo svi radimo: osobnom vrijednosnom sustavu pridajemo najveću važnost i postupamo kao da je on jedino ispravan. Pokušavam to kod sebe promijeniti. Koliko sam u tome uspjela, mogu samo presuditi drugi.

Promjene me motiviraju. Volim nova iskustva: počela sam skijati u 46. Ponovo sam aktivirala stare ljubavi pa učim njemački i ruski, a kolateralne žrtve mojih eksperimenata u kuhinji su moji ukućani. Sladoled od azuki graha je odnio uvjerljivu pobjedu na listi promašaja. Tako bar tvrde, premda su sve pojeli. „Zapisi iz tri ženska kuta“ Dubravke Miljković knjiga je kojoj se uvijek vraćam. U njoj je sadržan jednostavan recept kako prevladati životne nedaće uz puno smisla za humor. Kad zastranim s ozbiljnim pristupom u doživljaju stvarnosti, ponovo pročitam omiljena poglavlja.

Oduvijek sam željela sve: školu i ekipu, obitelj i posao. I može se. Ključni izazov je organizacija. Imam veliku obitelj, pravu momčad: tri sina, supruga i svekra. Znam sve krize i probleme u muškom životu od 0 do 83 godine. Muškarci su moj vječni izazov; esencijalno se razlikujemo u percepciji svijeta pa treba dosta strpljenja za prevladavanje komunikacijskih i vrijednosnih razlika. Prije godinu dana sam zato nabavila ženku psa kako bi me razumjela barem kućna ljubimica. Roditeljstvo je za mene najveći životni izazov. Moja tri sina su tri potpuno različite osobnosti i ne mogu reciklirati roditeljski pristup. Srećom, ali i svakodnevnim angažmanom, imam super djecu. Zbog toga si mogu dozvoliti malo drugačiji odgojni pristup. Školske uspjehe nagrađujemo iznenađenjima: padobranskim letom i školom ronjenja, a neuspjehe smatramo dobrom prilikom za učenje na vlastitim greškama. Puno mi je pomogla Škola roditeljstva koju je organizirao lokalni vrtić u kvartu. Naučila sam kako pustiti dijete da stječe vlastita životna iskustva. Slušajući kako se mladi kolege nose s istim izazovima organizirala sam takvu školicu i u kompaniji.